

Tisztelt Képviselőtársak!

Ahogy bizonyára mindannyian tapasztalták, az elmúlt hónapokban különös hangsúly helyeződött a Reformációnak nevezett hosszantartó és komplex folyamatra, tekintettel arra, hogy annak meghatározó motívuma 500 évvel ezelőtt, éppen a mai napon történt. A Reformáció vitathatatlan jelentőségére és vívmányaira gondolva, okkal merülhet fel bennünk a kérdés, hogy vajon Luther Márton tudatában volt-e annak, hogy tételeinek közzétételével nemcsak saját életének alakulását kockáztatja, de egy olyan lavinát indít el, ami gyökeres változást hoz a Világtörténelemre, és az emberi gondolkodásra. Luther életének és munkásságának fényében feltételezhetjük, hogy tetteit inkább a belső meggyőződés és elhivatottság, nem pedig a jövőtől való félelem, vagy akár az abban rejlő lehetőségek kihasználása iránti vágy motiválta.

Fontos hangsúlyozni, hogy Luther Márton nem kívánt sem innovátor, sem forradalmár szerepkörben tetszelegni. Legfontosabb célja az volt, hogy hatékonyan rávilágítson arra, hogy az egyház és benne az emberek mennyire eltértek attól a biztos alaptól, amelyet másfél évezreddel korábban maga Isten fia, Jézus Krisztus fektetett le. Ez a visszatekintésre és visszafordulásra irányuló törekvés azonban mégis óriási lendületet adott a Világ fejlődéséhez. Meggyőződésből mondhatom, hogy a Reformáció nemcsak alapjaiban változtatta meg az embereket és a társadalmakat, hanem jobbra is tette azokat.

A Reformáció meghatározó erejére is tekintettel, e jeles napon kiemelten aktuális a kérdés, hogy mit is adott a Reformáció az egyéneknek, a kereszténységnek, a keresztény értékekre épülő társadalmaknak és végső soron az egész Világnak. E kérdésre természetesen nem létezik objektív válasz, hiszen a Reformáció hatása időpillanattól, egyéntől és szempontrendszerrel függően más és más módon jelenik meg életünkben. 500 év távlatából azonban fontos, hogy találjunk olyan válaszokat e kérdésre, amely objektív módon képes a Reformáció jelentőségét megmutatni.

Teológiai és vallási szempontból a Reformáció legnagyobb célkitűzése az volt, hogy a közvetlen istenhitet adja vissza az embereknek. Elmondható, hogy e törekvés és sokszor küzdelem, világszerte óriási változásokat hozott az emberek számára, azáltal, hogy az évszázadok alatt az Isten és az emberek közé emelt akadályok módszeres lebontását szolgálta. A Reformáció, amint a neve is mondja, sikeresen fordította vissza a társadalom arcát és lelkét az emberhez odaforduló Istenhez.

Annak egyenes következményeként, hogy az emberek visszakaphatták a közvetlen kapcsolatot Istennel, megnyílt az út azelőtt is, hogy megreformálják kapcsolataikat saját magukkal és embertársaikkal. A történelem Urának köszönhetően, ez a régi alapokra helyezett megújulás nem maradt a templomfalak között, hanem forradalmi lendülettel fejtette ki jótékony és inspiráló hatását a művészetekben, a tudományban, a kultúrákban és nem utolsósorban a nemzeti identitások kialakulásában és megerősödésében.

Tisztelt Képviselőtársaim!

A Reformáció kezdetének 500. évfordulója méltó megünnepléséhez nem elegendő felidézni az elmúlt fél évszázad fontosabb eseményeit, e mellett a meghatározó személyiségek emléke előtt is tisztelettel és elismeréssel kell adózni. A Reformáció áldásaiért hálát kell adni és azokhoz méltónak kell maradnunk. Ennek érdekében kötelességünk, hogy mindent megtegyünk önmagunk és nemzetünk reformációja érdekében. Az elmúlt években nyilvánvalóvá vált, hogy nemzeti megmaradásunkat már nemcsak saját elfordulásunk és érdektelenségünk, de globális folyamatok és mögöttük álló törekvések is veszélyeztetik.

Éppen ezért fontos, hogy az előttünk álló kihívásokhoz Luther példájából is erőt merítsünk, aki meggyőződéssel vallotta, hogy "Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk".

Büszkeségre, öröme és hála adhat okot, hogy Magyarországnak olyan vezetése van, amely komoly energiát és anyagi forrásokat áldozott arra, hogy a Reformáció minél szélesebb körben, és minél magasabb színvonalon kerüljön megünneplésre. Köszönet mindazoknak, akik ebben bármilyen módon közreműködést vállaltak.

Solie Deo Gloria – Egyedül Istené a Dicsőség